

L'evangeli de Marc explica que Joan Baptista ha estat decapitat i l'oposició dels fariseus i herodians a Jesús va creixent. Jesús comprèn i anuncia que ell mateix correrà la sort dels profetes: es a dir, la persecució i el martiri. Però els deixebles estan lluny d'adonar-se'n. Per això Jesús va preparant-los "obertament" explicant el camí que agafarà per portar a terme la missió rebuda del Pare: *«El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà»*.

La pregunta de Jesús (*"I vosaltres, qui dieu que soc?"*) manifesta dues preocupacions: per una part, mostrar-los que els seus títols messiànics no l'hi estalvien la mort. I, per l'altra, convèncer-los que han de creure en la seva persona i seguir-lo amb tota confiança, sense dubtar d'ell. Que no és suficient creure en el seu missatge i comprendre allò que ha dit o ha fet, sinó que han de comprendre la seva identitat i acollir-lo per allò que ell és. I això val per a nosaltres i per als cristians de tots els temps, perquè no és pot seguir Jesús de manera inconscient i lleugera.

La reacció de Pere demostra que no ho ha aconseguit i Pere és severament interpel·lat: *Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Tu no veus les coses com Déu, sinó com els homes*. Ell vol professar la seva fe en el Crist-Messies, però no vol creure en el sentit del seu fracàs: li és difícil admetre que aquest fracàs i la consegüent inseguretats són reveladors del projecte de Déu. Ell i els altres deixebles s'han fet una imatge del "Messies" que és tot el contrari de la figura del Servent sofrent que Jesús els proposa. El Messies que els deixebles han reconegut en la tradició jueva, és no solament un home just i fidel, sinó també un alliberador polític que va al cap de l'exèrcit protegit pel Senyor. Jesús diu que aquesta imatge no correspon al projecte de Déu i els prohibeix severament que en parlin amb ningú.

Per tres vegades, pujant a Jerusalem, els anunciarà la seva passió-resurrecció, proposant-los la imatge del "Servent sofrent" anunciat pels profetes, la de Fill de l'home compromès i fent-se càrrec dels aspectes més foscos de l'existència humana. *Un Servent que aprèn de Déu com reaccionar: encaixa els cops i no els retorna. Deixa la seva defensa en mans de Déu mateix... No és un resignat sinó que es fa seu el projecte de Déu, fins i tot en l'adversitat*. Una imatge capgiradora i pròpiament inconcebible perquè, pels jueus del seu temps, el Messies no podia sofrir, encara menys patir la mort. Així es comprèn la reacció horroritzada de Pere.

Tanmateix, Jesús, dirigint-se a la multitud i als dotze, segueix anunciant sense rebaixes les condicions per esdevenir deixeble seu: *que es negui ell mateix*, (és a dir: arriscar la seva existència) *que prengui la seva creu i*

m'acompanyi (és a dir: disposats a afrontar la mort seguint Jesús per causa de l'Evangelí). *Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà*» (és a dir: acceptar morir, acceptar “des-viures”, és el pas obligat, el camí de la vertadera vida).

Germanes i germans: us demano que tingueu sempre els ulls fixos en aquest Jesús-Servent i que ningú no ocupi el seu lloc als vostres cors. Que a tots nosaltres el Sant Esperit ens il·lumini per a veure les coses segons Déu i no segons els homes. Això és el que, en aquest moment que acaba el meu ministeri entre vosaltres (i sempre), desitjo i demano, donant gràcies de cor al Senyor i també a cada ú de vosaltres per aquests set anys de servei a l'Església de Lleida i per tot allò que hem pogut viure compartint la fe i el desig de fer el bé. Ara toca repassar el camí fet, personal i comunitàriament, recordar i agrair el passat i el present, però essent molt conscients del processos que hi ha en marxa i volent construir futur.

Agraeixo tot allò que hem viscut junts: m'he sentit acollit, us he estimat i us estimo. I us demano que vulgueu acollir al nou Bisbe amb els braços oberts de manera que es pugui sentir com a casa seva des del primer moment. Sé que el fareu feliç.

Jo ara he de dir-vos adeu siau. Una experiència que em costa bastant, però que també forma part de la vida i és conseqüència de l'opció feta fa ja molts anys. El Senyor ha anat treballant-me interiorment, i me'n vaig amb molt bones coses apreses i viscudes amb vosaltres i amb voluntat de seguir aprenent i posant il·lusió i servei allà on pugui realitzar alguna tasca que sembli útil.

I com que en aquests set anys també hi ha hagut espines, demano perdó a tots aquells que he fet patir amb les meves paraules, obres i/o omissions.

Soc ben conscient, (com diu st. Agustí avui a l'Ofici de Lectures parlant als pastors de l'església), que “el Senyor ens ha posat en aquest lloc, del qual n'hem de donar un compte molt perillós, no per mèrits nostres, sinó per designació d'ell. I cal distingir ben clarament dues coses: en primer lloc, que som cristians; en segon lloc, que som bisbes. Som cristians per al nostre bé, som bisbes per al vostre bé. Som cristians per a la nostra utilitat, som bisbes només per a la vostra utilitat”. Perdoneu-me si no he sabut servir-vos com mereixeu. Confio en la vostra pregària tal com jo us tinc presents en la meua a tots vosaltres cada dia. I al Bon Déu deixo el judici.

Us abraço a cadascun, germanes i germans. Que sigueu feliços. I no oblideu de fer les coses sempre en comunió, “entre tots i per al bé de tothom”.